

при празниците въ честь на пролѣтѣта.

Антемъ, англ. Anthem, фр. antienne—1) началнитъ и смѣняващитъ се фрази при църконното пѣние въ англиканската църква и 2) Църковенъ музикаленъ откъслекъ. Гл. Антифонъ.

Антеняти, Antegnati — прочута фамилия, дала нѣколко поколения строители на органи презъ XV и XVI в. Отъ тѣхъ Костанцо род. 1557 е плодовитъ църковенъ и свѣтски компонистъ, оставилъ множество псалми, литургии, французски канциони въ органна табулатура и др.

Антиенъ, фр. Antienne — малка мелодическа фраза, която нѣкога се е повтаряла следъ всѣки стихъ на псалмитъ въ литургийното пѣние, а сега само два пѣти — въ началото и въ края.

Антистрофа — противострофа, пѣта отъ отговаряюща хоръ.

Антифонариумъ - Antiphonarum, Antiphonarius, Antiphonale, се нарича съвкупността на антифонно пѣящитъ се части въ литургията и др. служби на католичката църква.

Антифонно пѣние се нарича въ източната църква редуването между две групи пѣвци (хоръ), застанали единиятъ отъ лѣвата, другиятъ отъ дѣсната, страна на храма. Отъ източната **А. п.** преминава въ римокатолическата църква, където е било въведено отъ Св. Амброзия.

Антифонъ — въ старогръцката музика, интервалътъ октава, или двойната октава — единственото съзвучие, което сж познавали древнитъ гръци, и съ което сж акомпанирали инструментално пѣнието.

Антиципация, лат. Anticipation, фр. anticipation—„спреварване“, се нарича, когато единъ, или повече тонове или цѣлия следващъ акордъ, настѣпятъ въ времетраянето на предишния. **А.** придава дисонантенъ характеръ на акорда, и прави винаги на слабата частъ на такта. **А.** е правилна, когато нотата, която спреваря, е сжщата (еднаква) съ тая, която следва, и неправилна — когато е различна. **А.** се е употребявала въ старитъ музикални творения, но се срѣща сжщо и у Бетховена.

Антологимумъ — Antologium, — въ католическата църква се нарича сборникъ отъ пѣснопѣния, химни и

молитви за цѣла година, наредени по месеци.

Антонинъ, Модръ — Antonin, Modr, чешки компонистъ, род. 1898 г. въ Страшнице, ученикъ на И. Б. Фьорстеръ, И. Кржичка, К. Б. Иракъ и И. Сукъ; билъ е членъ на филхармонията и оркестра на Пражската опера, сега — професоръ въ Пражската консерватория. Компониралъ: сюита и симфония за орестъръ, струненъ квинтетъ, редица композиции за пиано, пѣсни и хорове.

Антониото, Джорджио — Antoniotto Giorgio, — теоретикъ и компонистъ, род. 1740 въ Милано, авторъ на L'arte armonica — „Искусството на хармонията“ и на 12 сонати за чело и басъ, и за чело и гамба.

Антропогласа — Antropoglossa, 1) човѣшки гласъ (лат. vox humana), 2) наподобяващитъ въ нѣкои органи човѣшкия гласъ тонове.

Анфоси, Паскуаль — Anfossi Pasqual — плодовитъ оперенъ и църковенъ компонистъ, род. 25 апр. 1727 г. въ Таджапри Неаполъ, умр. февр. 1797 въ Римъ; ученикъ на Пичини, компониралъ 73 опери, които сж му създали на времето голѣма слава, а въ последнитъ си години е творилъ църковна музика: литургии, псалми и 12 оратории.

Апационато, ит. Appassionato — страстно, изразително (при предаване характера на една музикална пиеса). **А.** е влѣзло въ употребъ въ музиката, откогато Хамбургския издатель Гранцъ дава това название на Сонатата, оп. 57 отъ Бетховена (Sonata appassionata) — заглавие, съ което великиятъ майсторъ не е билъ съгласенъ, но което той после употребява като темпово означение, и за оказание характера въ по-къснитъ си творби, като: allegro con brio ed appassionato въ първата частъ на сонатата оп. 111.

А пиачере, ит. а piacere — волно, свободно, произволно (при изпълненіето).

А пиачименто, ит. а piacere — споредъ вкуса, волно.

Апликатура — applicatur, нѣм. Fingersatz — означението на прѣститъ при свиренето на всички инструменти, съ цѣлъ да се улесни и направи удобно манипулирането.

Аподжатура, ит. Appodgiatura, нѣм. Vorschlag—мелодическо украшение, въ видъ на малка нота, поставена